Corifeii armatei populare (1)

Col. (rtg) Remus Macovei (https://www.art-emis.ro/col.-r-remus-macovei/) 12 Iulie 2023

(/images/stories/istorie/23_august_1944.jpg)

Internaționaliștii. Distrugerea elitei Armatei Regale

În august 1944, Armata Regală Română avea efective de 454.972 militari , din care 19.462 erau ofiteri activi.

Elita militară era formată din generalii aflaţi în funcţii de conducere în Ministerul de Război, în Ministerul de Interne, în Jandarmerie, în Statul Major General, sau la comanda Armatelor, Corpurilor de Armată, Diviziilor şi Brigăzilor. Majoritatea acestor generali, formaţi în cultul onoarei şi demnităţii, participaseră la primul război mondial, avînd o contribuţie remarcabilă la realizarea României Mari. Deasemenea, în perioada 1941-1944, participaseră la luptele pentru dezrobirea Basarabiei, Bucovinei, precum și la cele din Odesa, Caucaz și Stalingrad. Urmare a vitejiei şi spiritului de sacrificiu de care au dat dovadă pe cîmpurile de luptă ale Campaniilor 1916-1919 și 1941-1944, o mare parte dintre aceștia au fost decoraţi cu ordinul militar de război"*Mihai Viteazul*", dar şi cu ordine germane, franceze, sârbe, ruseşti și cehe.

După trei ani, zece luni şi douăzeci de zile de război Armata Regală a României, care a pierdut un număr de 794.562 militari (92.620 morţi, 333.966 răniţi 367.966 dispăruţi), se va confrunta cu o situaţie extrem de dificilă. Ocupantul sovietic, cu sprijinul cozilor de topor locale, va trece la aplicarea directivei lui Stalin:" *Acolo unde calcă Armata Roşie se impune şi sistemul social comunist*".

Imediat după 23 august 1944, a fost elaborat un set de legi care a permis arestarea celor „*vinovaţi de crime de război sau împotriva păcii şi umanităţii, precum şi de dezastrul ţării şi al armate*i". Ulterior, funcţie de evoluţia situaţiei politice interne, legislaţia a fost completată cu alte reglementări, care permiteau arestarea şi condamnarea" *celor care se opuneau clasei muncitoare şi mişcării revoluţionare*","*care primejduiau sau îngreunau construirea socialismului, ori defăimau puterea de stat sau organele sale",* sau *"care puteau deveni eventuali duşmani ai noii orânduiri".* În baza acestei legislaţii 160 de generali vor fi condamnaţi, 4 dintre ei în contumacie. Un număr de 86 de generali își vor pierde viața în închisorile comuniste sau în coloniile de muncă, doar 75 supraviețuind regimului de detenție.

Crearea Arnatei Populare

La 30 decembrie 1947, s-a declanșat în forță, sub conducerea P.C.R., amplul proces de realizare a armatei de tip nou, armata populară.
Armata Română, cu 138.000 de militari, stabiliţi conform Tratatului de pace la sfîrşitul anului 1947, va fi organizată, dotată, echipată și instruită conform sistemului existent în armata sovietică. Deasemenea, selecționarea și promovarea cadrelor se va face după criteria nespecific militare, cele mai importante fiind originea sănătoasă și devotamentul față de partid.
Constantele politicii P.C.R. de creare a Armatei Populare, atent supravegheată și îndrumată cu fermitate de consilieri sovietici, au fost:
Subordonarea armatei Partidului Comunist Român, prin intermediul unei structuri centrale, (Inspectoratul General al Armatei pentru Educaţie, Cultură şi Propagandă; Direcţia Superioară Politică a Armatei; Consiliul Politic Superior al Armatei) şi al organizaţiilor de partid introduse la nivelul tuturor structurilor militare.
Impunerea activiştilor de partid, atent selecţionaţi, în toate structurile militare.
Utilizarea structurilor de contrainformaţii, aflate inițial în subordinea M.St.M, ulterior, după 1950, fiind trecute în subordinea MAI, pentru ”*verificarea orientării comuniste a personalului militar şi civil al armatei*”.

Corifeii care au realizat obiectivul măreț al formării armatei populare pot fi împărțiți în următoarele grupări: internaționaliștii-care au activat în vestul Europei; brigadierii – participanții la războiul civil spaniol; pandurii-militarii români prizonieri, înrolați în cele două divizii de voluntari, formate în U.R.S.S.; activiștii de partid și cei cu origine sănătoasă. Compunerea și activitatea fiecărei grupări vor fi prezentate în episoade separate.
Partidul Comunist din România (P.C.d.R.), un mic partid înființat în 1921, va fi interzis de guvernul Ion I. C. Brătianu, la 5 aprilie 1924, pentru poziția antiromânească adoptată referitor la autonomia provinciilor românești.

În perioada interbelică partidul, membrul al Cominternului, era dirijat de la Moscova și a susținut permanent ideologia și interesele URSS. Tinerii membri ai P.C.d.R. vor fi implicați, în Europa, în diferite organizații care au fost create și finanțate de Comintern. De asemenea, din disoziția Moscovei un număr important de comuniști români vor participa la războiul civil din Spania, de partea forțelor republicane. După terminarea acestui război, majoritatea celor care luptaseră în brigăzile internaționale se vor retrage la Moscova. O mică parte parte vor alege să rămână în Franța.

Din însărcinarea partidului comunist, utilizând documente procurate pe filiera cehoslovacă, în Belgia și Franța activa o imigrație românească deosebit de activă.
Marea majoritate a românilor din Franța se vor încadra în formațiunile rezistenței franceze, care luptau împotriva ocupanților hitleriști.La terminarea celui de Al Doilea Război Mondial, la ordinul Comitetului Central al P.C.d.R., dar și la indicațiile Cominternului, majoritatea comuniștilor români aflați în Franța vor reveni în țară, fiind implicați în lupta pentru cucerirea puterii politice. În timp, aceștia vor fi marginalizați de către comuniștii sosiți cu tancurile sovietice sau de către cei care luptaseră în România.
Un număr însemnat din acești internaționaliști, deși nu aveau nici o pregătire militară, vor fi încadrați în armată, în mod deosebit în structurile politice nou înființate, având contribuții importante în amplul proces de democartizare a armatei.

Holban Boris (Baruch Bruhman)

S-a născut la 20 aprilie 1908, comuna Otaci, raionul Ocnița, în regiunea Cernăuți, gubernia Basarabia din Imperiul Rus Făcea parte dintr-o famlie de evrei, numele său la naștere fiind Baruch Bruhman.

Tatăl său muncitor, avea grijă ca cei 5 băieți să respecte cu scrupulozitate tradițiile religioase evreiești. Membrii familiei vorbeau fluent idiș, rusă și română.
În 1918, Basarabia a devenit parte a României, întreaga familie reunindu-se în orașul Bălți (denumit în idiș Belz). În 1923, Baruch Bruhman a devenit cetățean român conform prevederilor noii Constituții.

Începând cu 1924, Baruch Bruhman își va relua studiile. Odată cu obținerea bacalaureatului, se va înscrie în Partidul Comunist Român. Deși ar fi dorit să studieze medicina, deoarece partidul are nevoie de cadre, rămâne la Bălți, ca profesor suplinitor. În perioada următoare se remarcă prin eforturile făcute pentru redactarea unor articole, broșuri de propagandă, precum și pentru tipărirea și distribuirea acestora. Va fi arestat în septembrie 1930, iar în octombrie același ani va fi condamnat la șase ani de închisoare. Va fi amnistiat în martie 1932, în perioada imediat următoare fiind înrolat în armată prntru satisfacerea stagiului militar. Dezertează, se implică plenar, din clandistinitate, în înființarea unor organizații comuniste în diferite regiuni. În februarie 1934, este din nou arestat, condamnat la o lună de închisoare și încadrat într-un regiment disciplinar.
În 1936, Baruch Bruhman a fugit din România, stabilindu-se în Cehoslovacia, unde va studia ingineria textilă la un colegiu tehnic. Pierde naționalitatea română în 1938, din cauza legilor antisemite adoptate de guvernul Octavian Goga, devenind apatrid. În iulie 1938, ajunge în Franța, care pentru Baruch Bruhman reprezenta „*țara Revoluției și a Declarației Drepturilor Omului, țara Comunei și a Frontului Popular*”.
.
Deoarece când a ajuns la Paris, Brigăzile Internaționale erau în curs de desființare, Bruhman s-a implicat foarte mult în recrutarea românilor care trăiau în Franța pentru P.C.F. (Parti communiste français-Partidul Comunist Francez). I s-a încredințat conducerea Comitetului de Ajutor pentru voluntarii români din Spania, reprezentând asociația în Comitetul de Ajutor Internațional. În septembrie 1939, s-a înrolat în Regimentul I de Voluntari Străini al Armatei Franceze sub pseudonimul Boris Holban, cu speranța că statul francez va acorda cetățenia franceză străinilor care s-au înrolat în armata franceză. La 23 iunie 1940, a fost luat prizonier de Wehrmacht, fiind internat în lagărul de prizonieri de la Fort Quelleu, lângă Metz. La 11 ianuarie 1941, va evada din acest lagăr, cu sprijinul surorii Hélène Studler, de la Hospice Saint Nicolas care organizase o rețea de evadari de prizonieri de război. Revenit în Franța, în aprilie 1941, va fi numit în conducerea organizației „*Main-d’œuvre immigrée -Forța de muncă migrantă”*- (*M.O.I.*), iar în septembrie 1941, devine conducătorul grupărilor de luptă *M.O.I.* care, conform mărturiei sale, numărau patruzeci de persoane.

În 1941, sa alăturat „*Francs-Tireurs et Partisans”* (*F.T.P.)*, aripa armată a *P.C.F*. Istoricul franco-israelian Renée Poznanski l-a descris pe Holban drept un ”*comunist militant*”
În aprilie 1942, P.C.F. a creat aripa armată a ”*Main d'Oeuvre Immigrée -Forța de muncă migrantă*” formată din imigranți numită F.T.P.-M.O.I., la conducerea acesteia fiind numit Boris Holban. Aceasta va structura organizația în patru detașamente: primul din români și maghiari, al doilea din polonezi, al treilea din italieni și al patrulea din imigranți de alte naționalități. Scriitorului Bowd aprecia, că în perioada 1942-1943, “*detașamentele comandate de Bruhman s-au dovedit a fi cel mai curajos și mai mortal braț al rezistenței comuniste din zona Parisului*”.
În iulie 1943, Boris Holban a fost înlocuit ca lider al F.T.P.-M.O.I. de comunistul armean Missak Manouchian, nefiind de acord cu directiva Partidului Comunist Francez de intensificare atacurilor împotriva ocupantului german.

^

Missak Manouchian

Boris Holban a rămas activ în F.T.P.-M.O.I., dar va părăsi Parisul, desfășurându-și activitatea în pădurile din Ardeni, unde conduce o trupă de tineri francezi care se sustrăseseră de la "*Serviciul de Muncă Obligatorie - Service du travail obligatoire*" (S.T.O.) și se implicaseră activ în lupta de rezistență, După ce Missak Manouchian a fost arestat în noiembrie 1943, Boris Holban va reveni la conducerea F.T.P.-M.O.I. în decembrie 1943. În urma unei anchete interne s-a constatat că Joseph Davidowicz este vinovat de trădarea grupului Manuchian. În urma ordinului dat de Boris Holban, acesta va fi asasinat la 23 decembrie 1943.

În perioada 19-25 august 1944, a participat la luptele pentru eliberarea Parisului, ocupând consulatul României la Paris și Biroul de turism al României, ambele fiind încadrat de funcţionari loiali regimului lui Ion Antonescu. După eliberarea Parisului în august 1944, Holban s-a alăturat din nou Armatei Franceze în calitate de comandant al batalionului 51/22, conducând o unitate formată în mare parte din oameni F.T.P.-M.O.I. La 20 noiembrie 1944, a fost detașat la Ministerul de Război, iar în iulie 1945 va fi demobilizat. Conform relatării lui Dumitru Coliu, în perioada cât s-a aflat în Franța, Boris Holban ar fi fost racolat de N.K.V.D.

La sugestia conducătorilor Partidului Comunist Francez ca toţi cei din ţările eliberate de Armata Roşie să se întoarcă acasă pentru că " *ei cunosc mentalitatea țării lor, limba ei, obiceiurile ei, datoria lor de comuniști este să-și ajute partidul să transforme societatea, pentru a face triumfarea socialismului, justiției sociale*", Boris Holban se va întoarce în România în august 1946. Și-a recăpătat cetățenia română, schimbându-și numele în Boris Holban, care fusese un pseudonim până atunci. O scurtă perioadă de timp va lucra ca interpret la Ministerul de Externe, condus de Ana Pauker. Ulterior va începe o carieră militară, fiind avansat locotenent colonel în 1946, colonel în1948 și general de brigadă - 1949. Locotenent colonel responsabil de centrul de pregătire a ofițerilor, colonel în general de brigadă în 1949. În perioada 1948-1950 va îndeplini funcția de șef al structurii centrale de personal. În memoriile sale, Boris Holban va recunoaște că a fost promovat din motive politice, neavând cunoștințele necesare îndeplinirii acestei funcții: "*cu cât mă integrez mai mult în viața și activitatea militară, cu atât îmi dau seama că cunoștințele mele în acest domeniu sunt în mod evident insuficiente pentru funcțiile pe care le îndeplinesc*."

În plină perioadă a epurărilor, va fl demis și îndepărtat din armată în mai 1950, sub pretextul întreținerii unor contacte cu cetățenii ai Statelor Unite, unde avea domiciliul fratele său. A devenit apoi director general al unui sector de producție textilă. Își completează studiile, devenind în 1954 inginer textilist. Se va pensiona în 1970, iar până în 1975 va preda la un liceu industrial din București. În 1979, obține o viză turistică pentru un sejur în Statele Unite, unde locuiau frații săi. La întoarcere face o escală la Paris, pentru a participa la sărbătorile de marcare a 35 de ani de la eliberarea orașului,. Va efectua o nouă călătorie în Franța în 1981, iar în octombrie 1984 se va stabilit definitiv la Paris.

La 8 mai 1994, într-o ceremonie ocazionată de comemorarea victoriei împotriva Grmaniei hitleriste, desfășurată sub Arcul de Triumf, președintele François Mitterrand i-a acordat lui Boris Holban cetățenia franceză împreună cu Legiunea de Onoare. În 1985, cu ocazia difuzării filmului "*Teroriști în retragere*", Méliné Manouchian l-a acuzat pe Boris Holban că a provocat indirect moartea soțului său, Missak Manouchian. Pentru a nega aceste acuzații acesta și-a publicat memoriile în 1989 sub titlul „*Testament*". A murit la 27 iunie 2004, fiind înmormântat în cimitirul din Bagneux (Hauts-de-Seine).

Florescu Mihail (Iancu Iacobi)

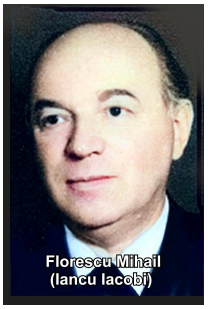

Născut -. 28 ian. 1912, Roman, jud. Neamþ; *Naționalitate* - evreu ; *Părinți* - Avram Iancu și Itha Iancu. Căsătorit cu Germaine Estelle Florescu; Copii - Marie-Claude Flach Florescu, și Alexei Florescu. *Studii* - Liceul la Roman; Institutul de Chimie Industrialã, Facultatea de Științe, Universitatea din București (1930–1934). *Studii militare* - nu are

Profesie - inginer chimist.

Activitate politică - membru al Asociației Studenților Democrați (1930–1936); președinte al Asociației Generale a Studenților Evrei (din 1931); membru în Ajutorul Roșu (1932–1944); membru de partid din 1934; instructor al mai multor celule de partid din Universitatea din București (din 1937); membru al Biroului studențesc al P.C.dR. (din 1937);

Activitate internaționalistă - voluntar în Brigãzile Internaționale din Spania: observator la bateria „Tudor Vladimirescu“, comandant de companie și comisar de batalion (1938–1939); membru al Partidului Comunist Spaniol (1938–1939); internat în Franța în lagãrele de la St. Cyprien, Gurs, Vernet (1939–oct. 1943); membru al Partidului Comunist Francez (1939–1944); membru al formațiunilor de partizani „Mișcarea Muncitorilor Emigranți“ din sudul Franței; comisar politic al unei grupe de partizani; membru al Statului Major al F.T.P. din regiunile Marsilia, Toulon și Nisa (din oct. 1943);

Carieră militară- șef al Secției Propagandã și Agitație a C.C. al P.C.R. (din 1945); șef al Direcției Propagandã a Ministerului Apãrãrii Naționale (pânã la 10 nov. 1947); secretar general al Ministerului Artelor și Informațiilor (10 nov. 1947-20 aug. 1948); șef al Direcției Superioare Politice a Armatei (21 febr. 1949-1 mart. 1951);

Grade militare - cãpitan în Armata Republicanã Spaniolã (1938-1939), locotenent colonel în Armata Francezã (1943-1945): colonel în rezervã (15 aug. 1945): chemat în cadrele active ale Armatei Române cu grad de colonel (1 aug. 1948): avansat general-maior (29 dec. 1948);

Livret militar cu gradul de locotenent colonel, emis de Forțele Franceze din Interior, în vara anului 1944

Funcțiiii îndeplinite după părăsirea armatei - adjunct al ministrului Industriei Metalurgice și Industriei Chimice (1 mart. 1951–26 sept. 1952); ministrul Industriei Chimice (26 sept. 1952–19 mart. 1957); ministrul Industriei Petrolului și Chimiei (19 mart. 1957–21 aug. 1965); ministrul Industriei Chimice (21 aug.-25 oct. 1965); șef al Secției Economice a C.C. al P.C.R. (1967-15 ian. 1968); vicepreședinte (15 ian. 1968-17 sept. 1970) și membru (din 17 sept. 1970) al Consiliului Economic; ministrul Industriei Chimice (17 sept. 1970-1 apr. 1980); ministru secretar de stat și vicepreședinte al Consiliului Național pentru știință și Tehnologie (1 apr. 1980-1 ian. 1990); membru al Comisiei pentru problemele cooperãrii economice și relațiilor internaționale ale partidului și statului a C.C. al P.C.R. (din 27 mart. 1980); membru al Comitetului de conducere al Consiliului Silviculturii (13 aug. 1983); vicepreședinte al Consiliului Național al Științei și Învãțãmântului (31 dec. 1985–22 dec. 1989); președinte al Consiliului Naþional al Inginerilor și Tehnicienilor (în aug. 1987).

Activitate științifică - Membru corespondent al Academiei R.S.R. (1 mart. 1974); membru al Academiei Oamenilor de Știință din România; membru al Societãții Române de Chimie; membru al Uniunii Internaționale de Chimie Purã și Aplicatã.

Activitate politică - Membru al C.C. al P.M.R./P.C.R. (28 dec. 1955–22 dec. 1989).

Deputat în Adunarea Deputaþilor, ales în circ. elect. Bihor (1946-1948); deputat în M.A.N., ales în circ. elect: Bihor (1948-1952), Bãicoi, reg. Ploiești (1961-1965), Slatina, reg. Argeș (1965-1969), Potcoava, jud. Olt (1969–1975), Pitești, jud. Argeș (1975-1980), Curtea de Argeș, jud. Argeș (1980–1985) și Sascut, jud. Bacãu (1985-1989); vicepreședinte al Comisiei pentru industrie, construcții și transporturi a M.A.N. (din 13 mart. 1969).

Decorații - „Ordinul Muncii“ clasa a II-a, clasa I (1962); Ordinul „23 August“ clasa a II-a (1959), clasa I (1964, 1974); Ordinul „Tudor Vladimirescu“ clasa a II-a (1966); Ordinul „Steaua Republicii Populare Române“ clasa a III-a (1948), clasa I (1958); Ordinul „Apărarea Patriei“ clasa a II-a (1949), clasa I (1981, 1984); Titlul de „Erou al Muncii Socialiste“și Medalia de Aur „Secera și Ciocanul”.

Fapte de arme din perioada când a îndeplinit funcția de șef al Direcției Superioare Politice a Armatei (21 febr. 1949-1 mart. 1951):
Prin instrucțiunile N.N. 24.282 din 7 august 1950, au fost retrase ostașilor, sergenților, ofițerilor și generalilor aflați în activitate toate ordinele și medaliile române și străine acordate în timpul campaniei antisovietice;
La solicitarea generalului Mihail Florescu, din 11 august1949, va fi emis decretul prin care se anulau pensile și renta “*Mihai Viteazu*” tuturor elemntelor reacționare.
Decdat - 25 febr. 2000
Sergiu Nicolau (Serghei Nikonov)

Sergiu Nicolau (Serghei Nikonov)

S-a născut la 22 septembrie 1905, în orașul Ismail, din Basarabia. Etnic rus, la naștere a purtat numele de Serghei Nikonov (Niconov).

A absolvit studiile primare și cele liceale în orașul natal, ulterior fiind admis la Facultatea de Chimie a Universității din Iași. Va fi exmatriculat pentru că a apaticipat la ședințele Partidului Comunist Român, care fusese interzis prin lege.

anul 1922, a fost recrutat de N.K.V.D., fiind trimis cu sarcini informative în Belgia, în cadrul emigrației alb-gardiste. Concomitant cu urmarea studiilor la Școala Politehnică din Gand (1923-1928), intră în contact cu membrii Partidului Comunist din Belgia, al cărui membru va deveni în 1927. Din cauza activității comuniste, la sfârșitul anului 1928, este expulzt de autoritățile belgiene. Se va stabili în Franța, unde se amgajează ca inginer la o fabrică de vagoane din Marsilia. În anul 1929 va deveni membru al Partidului Comunist Francez, unde a activat ca agent al Kominternului.

Din însărcinarea Serviciului sovietic de informații, în1930, se întoarce în România. Pentru a nu intra în conflict cu autoritățile române, își va satisface obligațiilor militare ca soldat t.r. în Regimentul 11 Dorobanți „Siret” din Galați. Ulterior, va fi mutat în Regimentul 24 Infanterie din Tecuci, fiind avansat la gradul de sergent t.r. Ca urmare a activității depuse pe timpul stagiului militar va fi admis la Școala de ofițeri de Rezervă nr. 2 din Bacău, în cadrul căreia își va desfășura activitatea în perioada decembrie 1931-noiembrie 1932. În urma concentrărilor executate, în perioada 1932-1934, va fi avansat la gradul de sublocotenent de rezervă, în baza Î.D.R. nr.1271, fiind luat în evidența Regimentul 24 Infanterie.

La revenira în țară, devine membru al P.C.d.R., a preluat conducerea unei rezidențe de spionaj ce a activat pe teritoriul Basarabiei până în anul 1937, când a fost arestat împreună cu întreaga rezidență. Conform dosarul de anchetă „*privind descoperirea organizației de spionaj sovietic de la Ismail la 24 decembrie 1937*”, au fost trimiși în judecată pentru implicare: Ing. Nicanov Serghei, conspirativ „Alexei”; Lt. Gavrilovici Mihail, conspirativ „Zelîi”, din Divizionul II Tunuri munte - Codlea, jud. Brașov; Tihon Chiriac, conspirativ „Nadea”; Bodarenko Pintilie, conspirativ „Vernîi” (credincios în traducere); ing. Burcinschi Mihail, conspirativ „Ofițerul de rezervă”;

Alexandru Nicanov (frate, deținea aparatul de radio-emisie cu care transmitea informațiile Serghei Nicanov);Valerian Nicanov (frate).

Din dosarul de anchetă a rezultat că Sergiu Nicolau, în intervalul de timp iunie 1935 - 24 decembrie 1937, a cules și transmis Serviciului de spionaj sovietic (G.R.U..) diverse informații cu caracter militar și diverse documente militare secrete, procurate prin intermediul unora dintre învinuiții menționați mai sus. Ar mai fi de menționat că Nina Bogaliubov, concubina lui Sergiu Nicolau, a declarat pe timpul anchetei că Serghei a primit de la sovietici sarcina să se infiltreze ca membru în cadrul organizației Partidului Național Țărănesc, sarcină îndeplinită în anul 1934, el „*fiind cunoscut că făcea propagandă pentru P.N.Ț.*”. La 18 aprilie 1938, este condamnat prin sentința Tribunalului Militar al Corpului III Armată, la muncă silnică pe viață pentru crime de trădare. Urmare a acestei condamnări Serghei Niconov va fi șters din toate controalele armatei.

Sergiu Nicolau își va executa pedeapsa în închisorile Doftana (1938-1940) și Caransebeș (1940-1944), în această perioadă făcând cunoștință cu Gheorghe Gheorghiu Dej, Emil Botnăraș, Miron Constantinescu, Teoharie Georgescu. Va fi eliberat la 24 august 1944, și, cu sprijinul tovarășilor de detenție va fi numit șef al Secției a IV-a politică în Comandamentul General al Formațiunior de luptă patriotice (24 august-16 noiembrie 1944)și responsabil cu activitatea de informații și contrainformații în C.C. a P.C.R. (16 noiembrie 1944-1 martie 1945).

În perioada aprilie 1945- ianuarie 1947, ocupă funcții periferice în Ministerul Comunicațiilor - impegat și director general al Inspectoratului General de Control al ministerului - și în Ministerul Afacerilor de Interne, prin detașare – subdirector al penitenciarelor, președinte al Comisiunii de propuneri pentru numiri, înaintări și transferuri pentru funcționarii Direcțiunii Penitenciarelor și institutelor de prevenție, membru în Comisiunea de verificare și judecarea micilor gestiuni în bani și materiale publice, de pe lângă Direcțiunea Penitenciarelor.

La 9 ianuarie 1947, este numit Director General al Serviciului de Informații Secret din România (S.S.I.).

Într-o declarație (olografă) dată ofițerilor de contraspionaj, Sergiu Nicolau a recunoscut că după 23 august 1944, a reluat legătura cu organele de informații sovietice conduse de colonelul Nicolai Petrovici Zudov - conducătorul acestui serviciu în România - până în anul 1947, când s-a desființat C.A.C. După această dată și până în anul 1949 informațiile le-a predat direct Ambasadei Sovietice, dată după care Sergiu Nicolau a susținut că „*nu a mai avut nici o corespondență cu organele de informații sovietice*”.

Îndrumat de Emil Bodnăraș, a lucrat pentru a recruta agenți loiali, atât în cadrul agenției, cât și în Armata României. În consultare cu biroul local de spionaj sovietic, cei doi au reorganizat S.S.I. în patru birouri: informații externe, supravegherea misiunilor diplomatice la București, informații interne și activități de contraspionaj.

La 30 decembrie 1950, conform Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale nr.1400, va fi avansat la gradul de general maior.

Prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale nr. 50 din 30 martie 1951, Direcția Generală a Securității Poporului s-a transformat în Direcția Generală a Securității Statului,care includea și Serviciul Special de Informații, sub denumirea de Direcția A - Informații Externe.

Cu ocazia trecerii la această nouă organigramă generalul-maior Serghei Nicolau, a fost numit în funcția de șef al Direcției ”A” - Informații Externe din D.G.S.S. Va ocupa această funcție în perioada 30 martie 1951-6 ianuarie 1953, când va fi schimbat din cauza activității necorespunzătoare pe linia informațiilor externe, precum și a frecventelor conflicte cu factorii de conducere ai Securității, în special cu generalul Alexandru Nicolschi.

Ținându-se cont de pregătirea sa militară, s-a hotărât transferarea generalului-maior Nicolau în cadrul Ministerului Forțelor Armate. Secretariatul C.C. al P.M.R. a aprobat la 6 ianuarie 1953, propunerea Secției AdministrativPolitice a C.C. a P.M.R. de transfer de la M.S.S. la Ministerul Forțelor Armate. În vederea numirii lui în funcții superioare de comandă, a fost trimis să urmeze Cursul academic superior (de comandanți și șefi de state majore de Mari Unități) de pe lângă Academia Militară Generală "*I.V. Stalin*" din București, în perioada 5 ianuarie-5 iulie 1953.

În Ministerul Forțelor Armate va îndeplini următoarele funcții :
- Comandant al Regiunii a 2- a Militară Buzău (5 iulie-12 septembrie 1953);
- Comandant al Apărării Antiaeriene a Teritoriului (12 septembrie 1952-22 ianuarie 1954);
- Șef al Direcției Informații din Marele Stat Major și locțiitor la șefului Marelui Stat Major (22 ianuarie 1954- 26 noiembrie 1960);
- Șef al Direcției Control din Ministerul Forțelor Armate (26 noiembrie 1960-29 februarie 1964).

La 23 august 1959 a fost avansat la gradul de general locotenent. Conform H.C.M. nr.100 din 29 februarie 1964 va fi trecut în ezervă cu drept de pensie.

În toată această perioadă, ofițerii de contraspionaj au stabilit că până la trecerea sa în rezervă, în anul 1964, Serghei/Sergiu Nicolau a continuat să țină contactul cu diferiți reprezentanți ai statului sovietic, în special cu atașații militari acreditați în țara noastră, unii dintre aceștia vizitându-l la domiciliu. După pensionare va duce o viață retrasă, decedând la 19 martiie 1999.

Goldberger Nicolae (Miklos Goldberger)

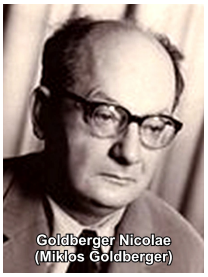
Goldberger Nicolae (Miklos Goldberger)

Născut - 1 mai 1904, Someş-Odorhei, județul Sălaj ; *Naționalitate* - evreu; *Părinți* - Lupu şi Reghina Goldberger, erau ţărani simpli, săraci şi fără aspiraţii sociale.Au avut 18 copii, din care au supravițuit doar 12; *Studii* - şase clase; *Studii militare* - nu are; Căsătorit - Fanny, în 1946 ; *Profesie* - cizmar ; *Activitate politică și internaționalistă*.

Membru al P.C.R., din 1923. Este arestat pentru perioade scurte de timp în 1923 și 1924. În anul 1924 este din nou arestat și condamnat la 5 ani închisoare, fiind încarcerat la Doftana, de unde va fi amnistiat în 1929. După o scurtă vizită în Berlin, în scopuri medicale, este trimis de partid, pentru trei ani, la Moscova, la Şcoala Leninistă. Totuşi, în 1932, e chemat din nou în ţară şi numit în Secretariatul Comitetului Central al Partidului. În 1933, Goldberger devine membru în Comitetul Central, iar în februarie 1934 - intră în Biroul Politic.

A fost membru al conducerii Comitetul Democratic Evreiesc și Instructor al C.C. al P.C.d.R. pentru Transilvania de Nord. Se plimbă prin Europa la întruniri de partid patronate de Moscova. Nicolae Goldberger a făcut parte din delegația română la Congresul al VII-lea al Internaționalei Comuniste, alături de Boris Stefanov, Vanda Nicolski, Marcel Pauker, Mosè Dubinski și Manea Erlich.

Anul 1934 este unul deosebit de dificil, fiind acuzat de fracționism. În anul 1936, este din nou arestat, pe timpul arestului fiind eliminat din partid. Se eliberează în 1939, ocupându-se de organizaţiile de masă legale. Ţine legătura cu partidul prin organizaţia criptocomunistă „*Ajutorul Roşu*", de care este apropiat. În iulie 1941 e închis ultima oară, fiind internat în lagărele transnistrene Vapniarka, Grosolovo și în cel de la Târgu-Jiu, fiind eliberat la 23 august 1944.

Activitatea politică după 23 august 1944.

Ocupă funcții importante în ierarhia de partid și de stat: secretar al Comitetului regional de partid Cluj; instructor al C.C. al P.M.R.; adjunct al Șefului Secției Propagandã a C.C. al P.M.R (1948-1952); Şeful Direcţiei Politice a Armatei (1948-1950): Șef al Secției Organizatorice a C.C. al P.M.R.; director al Întreprinderii „I. Herbac" din Cluj (până la 2 iun. 1956); rector al Institutului de Ştiinţe Sociale „A.A.

Jdanov“ de pe lângã C.C. al P.M.R. (din 2 iun. 1956); membru al Consiliului Științific și director adjunct-prim al Institutului de Istorie al Partidului de pe lângã C.C. al P.M.R. (din iul. 1958); membru al Academiei de Științe Sociale și Politice a R.S.R.

Deputat în M.A.N., ales în circ. elect. Reghin, Regiunea Autonomã Maghiarã (1952–1957). Abia la Congresul al IX-lea, în iulie 1965, Goldberger a fost reprimit în Comitetul Central.

Fapte deosebite ale carierei politice:

Nicolae Goldberger, șeful Organizației Politice „Madosz” , din partea Moscovei, a cerut înainte de lovitura de stat din 6 martie 1945, ca partea de nord-vest a Transilvaniei, care fusese preluată de Diktatul de la Viena (https://koaha.org/wiki/Secondo_arbitrato_di_Vienna), a (https://koaha.org/wiki/Secondo_arbitrato_di_Vienna) cărei reintroducere sub administrația românească a fost refuzată de Stalin, să fie acordată Ucrainei.

A făcut parte, alături de Valter Roman și Iosif Ardelean, din delegația care, la 22 noiembrie 1956, i-a determinat pe Imre Nagy și ceilalți conducători ai revoluției maghiare, care se aflau la ambasada Iugoslavă din Budapesta, să se predea și să vină în România, care le oferea azil politic.

Decorații: „*Ordinul Muncii*” clasa I (1954); Ordinul „*23 August*“ clasa a III-a (1959); Ordinul „*Steaua Republicii Populare Române*” clasa I (1964); Ordinul „*Tudor Vladimirescu*” clasa a II-a (1966). *Decedat* - 19 septembrie 1970, Viena

Bibliografie selectivă

- Dr. Alesandru Duţu, Florica Dobre, *Drama generalilor români(1944-1964*, Editura Enciclopedică, Bucureşti,1997
- Col. Petre Otu, *Armata în vizorul broului politic(1945-1960*), Revista Document nr. 3(11)-2000
- Florin Șperlea, *De la Armata Regală la Armata Populară*, Ed.ziua, București, 2003

Consiliul Național Pentru Studierea Arhivelor Securității, *Membrii C.C. al P.C.R. 1945–1989 Dicționa*r Editura Enciclopedicã București, 2004

- Institutul de Studii istorice și Social Politice de pe lângă C.C. al P.C.R., *Români în rezistența franceză în anii celui de al doilea război mondial (Amintiri)* , Ed.Politică, București, 1969
- Eugen Dorin Spătaru, *Biografii controversate*, *https://muzeulmarinei.ro/wp-content/uploads/2020/02/22-https://maitron.fr/spip.php?article76762, notice HOLBAN Boris [BRUHMAN Boris, dit]. Pseudonymes dans la Résistance : Roger, Olivier par Jean-Pierre Besse, version mise en ligne le 24 mars 2010, dernière modification le 17 janvier 2022.*

Aranjament grafic - I.M.

Evaluare: ★ ★ ★ ★ ☆ Thank You!

© 2019 ART-EMIS

^